

Scaunul dentistului și lupta din gânduri

Lucrarea trebuia să dureze trei luni și a început în iulie, anul trecut. Dar se tot prelungește. Într-o zi, la dentist, omul se aștepta să primească în sfârșit coroana. În loc de asta, medicul l-a așezat pe scaun și i-a spus că trebuie să refacă scanarea. Cu mare amabilitate, a început să scoată ce pusese înainte. Pacientul era cu gura deschisă și n-avea ce să răspundă.

Un dinte fusese lucrat înclinat și nu se scanase bine. Medicul a luat-o de la capăt, iar durerea a început să crească. Aici autorul oprește cititorul la o întrebare: ce se întâmplă în om când același lucru se repetă încă o dată și încă o dată? Apare nemulțumirea, poate împotrivirea, poate revolta. I-a trecut prin minte un gând fugar: să renunțe. Și își pune o întrebare: de unde vin gândurile acestea?

Există și un motiv concret de iritare. Anul trecut, la începutul lucrării, medicul trebuia să facă o radiografie și n-a făcut-o. A făcut o gaură prea adâncă, a atins nervul, iar de atunci omul are o paralizie parțială în zona respectivă, care nu s-a vindecat, deși i se spusese că se va vindeca într-o lună, două. Nu e doar o neplăcere, spune el: i-a rămas un țepuș în carne.

Autorul crede că în astfel de clipe se dă o luptă în lumea gândurilor. Unele gânduri vin de la Dumnezeu, altele de la un rău pe care nu-l auzim cu urechile, dar a cărui existență o consideră reală. Își amintește că, pe când era copil la școală și îi trecea prin minte să copieze, tot așa se auzea o voce: „Nu ți se întâmplă nimic, poți să copiezi.” Îndemnul rău spune mereu la fel: „Fă așa, nu se întâmplă nimic, doar acum, doar încă o dată.”

Cum se deosebesc cele două influențe? Autorul face o comparație cu undele radio: nu le vedem și nu le atingem, dar știm că există, pentru că, la apăsarea unui buton, auzim voci care vin de undeva. Relația cu Duhul lui Dumnezeu nu se trăiește cu simțurile trupului sau doar cu emoțiile. Se trăiește prin Cuvânt, prin ascultare și prin gândirea la lucrurile de sus, adică la lucrurile cerești. Duhul nu vorbește altceva decât ceea ce se găsește în Cuvânt.

De aceea contează să ai Cuvântul în minte. Autorul dă o comparație cu școala, cu medicina sau cu ingineria: fără manuale, dacă profesorii ar preda doar cu vocea, am reține puțin și am uita după un timp. Așa e capacitatea omului. Ieșim de la o predică, spunem că a fost frumoasă, dar nu putem repeta mare lucru din ce s-a spus. Din cauza asta avem o carte la care ne putem întoarce mereu. Când Domnul Isus i-a răspuns diavolului, n-a vorbit după mintea Lui, ci a spus: „Este scris.”

Autorul spune că a trebuit să lucreze cu Cuvântul ca să se calmeze și să accepte încă o săptămână de așteptare. Nu e sigur că nu se va repeta. Totuși, după tot ce i-a făcut medicul, n-a rostit niciun cuvânt de nemulțumire. Crede că neîmpotrivirea este un lucru de sus, iar îndelunga răbdare este o roadă pe care Duhul o face să crească în om.

Alegerea, în cuvintele lui, se vede limpede. Dacă s-ar fi lăsat condus de firea pământească, ar fi venit tulburat, supărat, spunând tuturor ce medic slab are. Dacă se lasă condus de Duhul,

mulțumește lui Dumnezeu că a fost încercat din nou, a biruit și a crescut în răbdare și în bunătate. Despre firea veche spune că trebuie oprită, nu hrănită și nu lăsată să conducă. Textul compară Duhul cu cârma mică, dar hotărâtoare, a unei bărci mari: ne poate duce, dacă ne lăsăm cârmuiți de El.

Autorul privește aceste încercări cu un orizont mai larg. Lucrurile care se văd sunt trecătoare, spune el, iar cele care nu se văd sunt veșnice. Scopul lui Dumnezeu depășește lumea de acum și cuprinde viața veșnică în Împărăția Lui dreaptă și curată. De aceea merită să umbli după lucrurile de sus.

Alegerea dintre cele două influențe nu este teoretică. Se face zi de zi, în gânduri, în cuvinte și în fapte, chiar și pe un scaun de dentist.